

Συνδικαλιστές και εργαζόμενοι από κλάδους που έχουν βρεθεί στο «μάτι του κυκλώνα» της υγειονομικής κρίσης του κορωνοϊού, μιλούν στο Πριν και περιγράφουν την «εργασιακή κανονικότητα» που θέλουν να επιβάλουν κεφάλαιο και κυβέρνηση.

Εργαζόμενοι και άνεργοι ή απολυμένοι από κλάδους όπως τουρισμός και επισιτισμός, εμπόριο, τηλεπικοινωνίες και πληροφορική, καθαριότητα δήμων και νοσοκομείων, κατασκευές, αεροδρόμια, και μέσα μαζικής μεταφοράς δηλώνουν παρόντες στη μάχη που συνεχίζεται και θα ενταθεί το επόμενο διάστημα στους χώρους δουλειάς.

Διατυπώνουν τα εργατικά αιτήματα στη νέα αυτή ιδιότυπη περίοδο και καλούν σε αντίσταση και αγώνα για να μην πληρώσει πάλι ο κόσμος της εργασίας τα σπασμένα του κεφαλαίου!

Τάσος Χριστόπουλος
οικοδόμος, μέλος συνδικάτου οικοδόμων Αθήνας

Οι εργαζόμενοι στον κλάδο της οικοδομής βίωσαν την πρώτη φάση της υγειονομικής κρίσης,

μέσα από μια αντίφαση. Τα μεγάλα εργοτάξια συνέχισαν κανονικότατα τις εργασίες, χωρίς ποτέ να καθοριστεί ένα σαφές πλαίσιο ασφαλούς λειτουργίας τους, ενώ τα μικρότερα έργα (ιδιωτική οικοδομή, ανακαινίσεις, μερεμέτια), στα οποία απασχολείται σημαντικό τμήμα μισθωτών του κλάδου, μπλόκαραν, υπολειτούργησαν ή και σταμάτησαν.

Όμως, τα σοβαρά αποτελέσματα της κρίσης στην οικοδομή, θα τα δούμε σε δεύτερη φάση, όχι και τόσο μακρινή. Πόσα εργοτάξια θα συνεχίσουν, κάτω από ποιες συνθήκες και με ποια μεροκάματα; Πόσες ιδιωτικές οικοδομές και πόσα έργα που έχουν άμεση σχέση με τον τουρισμό θα γίνουν το επόμενο διάστημα, με δεδομένο πως ο συγκεκριμένος τομέας έχει παγώσει και καταγράφει υψηλά νούμερα ανεργίας;
Μπροστά στον κίνδυνο περαιτέρω συρρίκνωσης του εισοδήματος, εναλλασσόμενης ανεργίας και ευκαιριακού μεροκάματου, οφείλουμε να αντιστρέψουμε τους ρόλους, να θωρακίσουμε την τάξη μας, να μετατοπίσουμε τις συνέπειες της κρίσης στην εργοδοσία.

Να διεκδικήσουμε άμεσα μέτρα υγιεινής και ασφάλειας σε όλους τους χώρους. Αν δεν παρέχονται, να κλείνει το έργο με ευθύνη του εργολάβου και εξασφάλιση του εισοδήματος μας μέχρι να ανοίξει. Επίδομα για τους άνεργους ίσο με το βασικό μισθό. Καμιά αλλαγή προς τα κάτω σε μεροκάματα, ένσημα, ωράρια στους χώρους δουλειάς. Νέα σύμβαση εργασίας με αυξήσεις σε μισθούς και μεροκάματα, για πλήρη ασφάλιση σε κάθε χώρο δουλειάς, για ανατροπή όλων των αντεργατικών αντιασφαλιστικών νόμων των τελευταίων ετών.

Μάνθος Ταβουλάρης
μέλος σωματείου Public και ΣΥΒΧΨΑ

Όχι «αναμονή», πάλη «τώρα» για ΣΣΕ και αυξήσεις

Η επιστροφή στα καταστήματα, για μερικές εκατοντάδες εργαζομένων που συνέχισαν να εργάζονται ως ‘προσωπικό ασφαλείας’ αδιάκοπα από το χειμώνα, σημαίνει μια προσδοκία για πρόσβαση στην ετήσια άδεια και αυξημένες αποδοχές. Αυτοί οι εργαζόμενοι έχουν βιώσει μια άνευ προηγουμένου εντατικοποίηση της εργασίας στο βωμό του «e-shop», βοηθώντας την Public-Media Markt να καταστεί κυριολεκτικά μονοπωλιακή εταιρεία.

Για τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων των οποίων άρθηκε η αναστολή σύμβασης υπάρχει μια αντιφατική αίσθηση ανακούφισης. Το βασικό είναι ότι προκύπτει μια σκέψη ότι ‘πάλι καλά έχω τη δουλειά μου’. Ενώ ποικίλουν οι αντιδράσεις ανάλογα με την ηλικία και την οικογενειακή κατάσταση των εργαζομένων. Πολλές εργαζόμενες-μητέρες π.χ. νιώθουν ότι το μέλλον των παιδιών τους είναι σε καλύτερη μοίρα με την όποια προσωρινή εξασφάλιση

της εργασίας αλλά αγωνιούν για την φροντίδα των ανήλικων παιδιών τους.

Για όλους τους εργαζόμενους η «επιστροφή στη κανονικότητα» σημαίνει επιστροφή στην άδοξη εργασία με τους χαμηλότερους μισθούς στο λιανεμπόριο. Από ήρωες της εργασίας πίσω στο ‘υπάρχουν και χειρότερα’ ‘και το δόλιο ‘αν δεν σας αρέσει βρείτε δουλειά αλλού’ που είναι η χρόνια απάντηση της εταιρείας στις μισθολογικές διεκδικήσεις του σωματείου.

Η ίδια η αναστολή των συμβάσεων κατά τη διάρκεια της καραντίνας αντιμετωπίστηκε με καθολική ανασφάλεια καθώς μια κυβέρνηση των ιδιωτικοποιήσεων και των αφεντικών καλούνταν να ‘σώσουν το λαό’ την ίδια στιγμή που οι ίδιοι ‘προκρίσης’ πρωτοστάτησαν στην περεταίρω καρατόμηση του κράτους πρόνοιας και των ασφαλιστικών δικαιωμάτων. Έτσι δεν είναι παράλογο ότι η εργατική τάξη σε μεγάλο βαθμό ‘πειθάρχησε’ στις απαγορεύσεις καθότι έκρινε αναγκαίο να σώσει σε πρώτη φάση τον εαυτό της.

Στη περίοδο της καραντίνας πρωτοπόρες συνδικαλίστριες/ές ανέδειξαν ότι είναι οι πιο φερέγγυες οργανώσεις της εργατικής τάξης ως προς την απαίτηση μέτρων υγιεινής και ασφάλειας στους χώρους εργασίας έως και τα νοσοκομεία. Το ζήτημα των μέτρων υγιεινής π.χ. ήταν μια χρόνια πτυχή των αγώνων του σωματείου Public. Ωστόσο ο μαχητικός συνδικαλισμός δεν μπορεί στην επομένη περίοδο να μείνει μόνο στο θέμα αυτό. Η πάλη για συλλογικές συμβάσεις με αυξήσεις, παρά τις ΠΝΠ που πέρασαν στη διάρκεια της καραντίνας, και οι οποίες κάνουν σχεδόν αδύνατον τη σύναψη συλλογικών συμβάσεων με αυξήσεις, είναι η καρδιά του μαχητικού συνδικαλισμού. Πρέπει να συνεχίσουμε αυτή τη μάχη με κάθε μέσο.

Πρέπει να αποφύγουμε μια λογική «αναμονής» και περιορισμού σε ρόλο θεματοφύλακα της υγείας. στο βωμό μιας κοινοβουλευτικής στρατηγικής που επιδιώκει την ‘αλλαγή συσχετισμών’ μέσα από τη κάλπη. Η απαξίωση των συνδικάτων δεν θα αλλάξει με μια αυξομείωση 1-2% των κομμάτων της αριστεράς εντός – εκτός κοινοβουλίου. Οι συντονισμοί σωματείων για την 1 Μάη στα Χαυτεία δείχνουν ότι είναι εφικτή η συνεννόηση σωματείων με διαφορές παραδόσεις και ένα κοινό, την διεκδίκηση στο «τώρα».

Εργαζόμενη σε Teleperformance

Τηλεργασία μέσω… παρακολούθησης

Στα call centers όπως η Teleperformance δε γνωρίζουμε πότε θα σταματήσει η τηλεργασία. Είμαστε με συμβάσεις, από Ιανουάριο, και μας έβαλαν μία παρένθεση στην ήδη υπάρχουσα

σύμβαση, τις ξαναυπογράψαμε , και είναι όλες μέχρι τον Ιούνιο, οπότε ως τότε θα δουλεύουμε από το σπίτι. Όπως μας είπε η μάνατζερ του πρότζεκτ μας, υπήρχε εξαρχής η σκέψη να δουλεύουμε από το σπίτι και δεν ξέρω αν θα γίνει και μόνιμο. Στις συμβάσεις μας έλεγε ότι έχουν τη δυνατότητα να μας πάρουν οποτεδήποτε θέλουν τηλέφωνο, να μας ζητήσουν να βάλουμε κάμερα για να μιλήσουμε. Διεκδικούμε μόνιμες συμβάσεις. Να μην υπάρξει καμία απόλυση ή “μη ανανέωση σύμβασης ” τουλάχιστον όσο διαρκέσει όλο αυτό . Να μην γίνει αλλαγή στις αποδοχές και στις άδειες. Να μην καταπατηθεί το δηλωμένο ωράριο. Όχι στον έλεγχο μέσω κάμερας στο σπίτι. Σεβασμός στα εργατικά μας δικαιώματα διαλείμματα ρεπό», προσθέτει.

Ελένη Κατράδη
εργαζόμενη στις τηλεπικοινωνίες, μέλος Radical IT

Επιβάλλουν μαζικές απολύσεις και τηλεργασία

Έπειτα από τις μαζικές απολύσεις που έπληξαν τον κλάδο τηλεπικοινωνιών, οι εργαζόμενοι στα call centers ήρθαν αντιμέτωποι με πολύ κακές συνθήκες εργασίας καθώς ήταν στοιβαγμένοι στα κτίρια χωρίς να τηρούνται οι συνθήκες υγιεινής. Στον τομέα της πληροφορικής πραγματοποιήθηκαν μαζικές απολύσεις. Ήταν η πρώτη φορά που η εργοδοσία βρήκε ευκαιρία να απολύσει τόσο κόσμο, να ξεκαθαρίσουν ό,τι είχε μαζευτεί τα προηγούμενα χρόνια να αλλάξουν τακτική και τρόπο παραγωγής, να πάνε σε πιο πιεστικά μοντέλα και ελεγχόμενα, κι αυτό έγινε ταυτόχρονα σε πολλές εταιρείες του κλάδου, όπως Beat, OpenBet, Singular Logic. Το μέλλον μοιάζει αβέβαιο καθώς σίγουρα θα υπάρξουν μαζικές απολύσεις ενώ η τηλεργασία συζητιέται από τις διοικήσεις των εταιρειών αρκετό καιρό τώρα και μάλλον βρήκαν ευκαιρία να κάνουν ένα test drive αυτού του μοντέλου έτσι ώστε το επόμενο διάστημα να προχωρήσουν λίγο πιο άμεσα σε αυτό. Στην Workable π.χ. είχε πει η διοίκηση ότι ήθελε να περάσει 100% το μοντέλο της τηλεργασίας μέχρι το τέλος του χρόνου, οπότε είναι κάτι αρκετά πιθανό αυτό», σημειώνει. Βασικά αιτήματα για ακόμη μία φορά είναι να μην γίνουν νέες απολύσεις και να ανακληθούν όλες οι πρόσφατες. Να μην μειωθούν οι μισθοί καθώς και να συναφθούν συλλογικές συμβάσεις. Να μην αυξηθεί το ωράριο. Να μην καθιερωθεί η εκ περιτροπής εργασία.

Κωνσταντίνα Γκόντρα
πρώην συμβασιούχος προγράμματος ΟΑΕΔ για 5.500 άνεργους πτυχιούχους

Επίδομα σε όλους τους ανέργους

Ξεκρέμαστοι και αβέβαιοι για το μέλλον τους παραμένουν οι ‘’απολυμένοι’’ συμβασιούχοι του Ειδικού Προγράμματος Απασχόλησης του ΟΑΕΔ για 5500 άνεργους πτυχιούχους. Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει κάποιο πρόγραμμα νέο που να μας αφορά ενώ ο διοικητής του ΟΑΕΔ έχει πει ότι θέλουν να μας διοχετεύσουν στον ιδιωτικό τομέα και ότι ετοιμάζουν πρόγραμμα που να μας περιλαμβάνει, οι όροι όμως και οι συνθήκες θα ρυθμίζονται από τον κάθε εργοδότη. Το μεγαλύτερο μέρος των εργαζομένων έχει απολυθεί και επειδή είμαστε με συμβάσεις ορισμένου χρόνου αυτό σημαίνει ότι δεν δικαιούμαστε αποζημίωση απόλυσης. Παρά τα ένσημα εργασίας που συγκεντρώσαμε δεν έχουμε τα απαιτούμενα, ώστε να μπούμε στο ταμείο ανεργίας. Ο περισσότερος κόσμος έμεινε άνεργος χωρίς να υπάρχει προοπτική να βρει δουλειά και χωρίς να τον περικλείει κάποιο μέτρο. Στην ουσία μείναμε τελείως ξεκρέμαστοι χωρίς να είμαστε σε καμία πρόβλεψη για να μπορέσουμε να επιβιώσουμε από δω και πέρα και η προοπτική ουσιαστικά είναι η ανεργία. Εμείς πάντως επιμένουμε στο αίτημα της επαναπρόσληψης, ζητάμε την ένταξη στα έκτακτα μέτρα, ζητάμε την διεύρυνσή τους για να είναι οριζόντια και να εντάσσονται οι πάντες, έκτακτη ενίσχυση λόγω του κορωνοϊού, και επίδομα ανεργίας χωρίς προϋποθέσεις και όρους που είναι ασφυκτικές τόσο για εμάς όσο και για μακροχρόνια ανέργους και για χιλιάδες εργαζόμενους που είναι σε αντίστοιχη θέση».

Γιώργος Αποστόλου
σερβιτόρος, μέλος σωματείου εργαζομένων τουρισμού-επισιτισμού Πάργας

Οι μισοί χωρίς δουλειά σε επισιτισμό-τουρισμό

Στο χώρο του επισιτισμού εργάζομαι από 16 ετών και τα τελευταία χρόνια ως «μπουφετζής» και βοηθός σερβιτόρου. Σήμερα είμαι ακόμα άνεργος, όπως και πολλοί άλλοι συνάδελφοι. Κανονικά τέτοιες μέρες, θα είχαμε προσληφθεί, και για 5-6 μήνες θα εργαζόμασταν, αν και πάντα η δουλειά μας γίνεται υπό δύσκολες συνθήκες, με εξαντλητικά ωράρια και χωρίς συμβάσεις στην περιοχή. Ωστόσο λόγω κορωνοϊού, οι περισσότεροι από εμάς ως τακτικοί άνεργοι , λάβαμε απλώς δύο επιδόματα επιπλέον των 400 ευρώ. Στη νέα φάση η εργοδοσία θα βρει ευκαιρία να εξαπολύσει νέες επιθέσεις στους εργαζόμενους και να τελειώσουν με ό,τι είχαμε κατακτήσει όλα αυτά τα χρόνια. Το αισιόδοξο σενάριο για από δω και πέρα είναι να επαναπροσληφθεί το 40% των εργαζομένων. Ως σωματείο και «Λάντζα» διεκδικούμε επαναπρόσληψη όλων των «παλιών» εργαζομένων στις εργασίες τους, ταμείο ανεργίας για όλους όσοι δεν προσληφθούν για τη νέα σεζόν, ιατροφαρμακευτική και ασφαλιστική κάλυψη για όλους τους εργαζόμενους, επιδότηση ενσήμων για όσους εργαζόμενους είναι στο όριο για συνταξιοδότηση.

Παναγιώτης Αλεξόπουλος

τεχνίτης, μέλος ΔΣ ΣΕΛΜΑ (Αττικό Μετρό)

Κοινό μέτωπο με άλλες ΔΕΚΟ

Στο χώρο των αστικών συγκοινωνιών, τα συνδικάτα έχουν μία σύμβαση που η μετενέργειά της έληξε τέλη Μαρτίου. Επειδή έληξε κατά τη διάρκεια του κορωνοϊού, πήραμε μία παράταση μέχρι τέλος Ιουνίου. Θα πρέπει μέχρι τότε να έχουμε μιλήσει και να έχουμε καταλήξει κάπου. Η εκτίμησή μου σε ό,τι αφορά τη ΣΤΑΣΥ και την ΟΣΥ είναι ότι ίσως να μην επιχειρήσουν μία κατά μέτωπο επίθεση σε μειώσεις μισθών το οποίο θα δημιουργούσε αντιστάσεις αλλά θα προσπαθήσουν να κάνουν κάτι άλλο. Δεδομένου ότι οι μισθοί δεν θα αυξηθούν, θεωρώ ότι είτε θα κάνουν μία αναδιοργάνωση μισθών, δηλαδή θα κόψουν από ειδικότητες που κατά τη γνώμη τους δεν είναι στην πρώτη γραμμή για να δώσουν σε άλλους επιχειρώντας να διασπάσουν τους εργαζόμενους. Εκεί που θα δεχθούμε πιέσεις είναι στο λεγόμενο μη μισθολογικό κόστος, κάποια επιδόματα, αλλά και στο ωράριο εργασίας, πχ κόβοντας κάποιες ειδικές άδειες, αυτό αυξάνει αυτόματα τον χρόνο εργασίας και έτσι έχουμε και από κει περικοπές. Παρόλο που έχουμε ισχυρά σωματεία και δεν είναι εύκολο να κάνουν ό,τι θέλουν, ο δρόμος μας μάλλον είναι η δημιουργία ενός μετώπου με άλλες ΔΕΚΟ, με άλλες υπηρεσίες του δημοσίου ώστε να δημιουργήσουμε ένα κοινό μέτωπο. Αυτό πρέπει να γίνει με σχέδιο, με πρόγραμμα. Κι αυτό έχει να κάνει με τις τοποθετήσεις των κομμάτων της αριστεράς, της επαναστατικής αριστεράς.

Ζυγάς Θεόφιλος, εργαζόμενος καθαριότητας, μέλος ΔΣ σωματείου εργαζομένων Δήμου Νέας Σμύρνης
«Αόρατη» η προστασία των εργαζομένων

Το επάγγελμα του «σκουπιδιάρη» είναι περίεργα δύσκολο και επικίνδυνο! Οι περισσότεροι πολίτες νομίζουν ότι ο κίνδυνος είναι αυτό που βλέπουμε, δηλαδή τα απορρίμματα, η σκόνη, οι καιρικές συνθήκες. Όμως ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι αυτό που δεν βλέπουμε: Τα μικρόβια και οι ιοί οι οποίοι παραμονεύουν και μπορεί να είναι πολύ επικίνδυνοι έως και μοιραίοι για τους εργαζόμενους.

Τα τοξικά απόβλητα και η ραδιενέργεια με τα επακόλουθά τους, όπως καρκίνος, πνευμονοπάθειες, εγκεφαλικά, εμφράγματα κλπ , είναι υπεύθυνα δυστυχώς για πάρα πολλούς θανάτους συναδέλφων μας, τις περισσότερες φορές πριν προλάβουν καν να συνταξιοδοτηθούν! Και τώρα, εμφανίστηκε ένας ακόμα εχθρός, ο άγνωστος κορωνοϊός, για να ενισχύσει αυτή τη λίστα κινδύνων. Ένας αόρατος εχθρός, όπως δυστυχώς αόρατη είναι και η προστασία των εργαζομένων!

Όμως οι εργάτες καθαριότητας βιώνουν και τα ορατά εργατικά «ατυχήματα» που είναι υπεύθυνα για τουλάχιστον 70 νεκρούς και 300 περίπου τραυματισμένους την τελευταία 10ετία!

Φανταστείτε, γνωρίζοντας τα παραπάνω, ότι προσλαμβάνεστε σε κάποιο Δήμο σαν εργάτης καθαριότητας μαζί με άλλους 50-100 ανθρώπους αλλά όταν ξεκινάς να δουλεύεις διαπιστώνεις ότι τελικά οι μισοί και ίσως παραπάνω που έπρεπε να δουλεύουν στη συγκεκριμένη θέση έχουν ως δια μαγείας εξαφανιστεί και μένουν μερικά κορόιδα, με εσένα μέσα, να κάνουν όλη τη δουλειά. Μαθαίνεις γεμάτος απορία και οργή πως οι "συνάδελφοί σου " κάπου "βολευτήκαν", κι εσύ καλείσαι να κάνεις όλη τη βρομοδουλειά και μάλιστα χωρίς να παραπονεθείς γιατί είναι «αντισυναδελφικό» και γιατί σε απειλούν κιόλας ότι μπορεί να απολυθείς! Κι όλα αυτά δυστυχώς με τις πλάτες συνδικαλιστών της ΠΟΕ- ΟΤΑ που σκίζουν τα ιμάτια τους ζητώντας προσλήψεις μόνιμου προσωπικού κλπ ,οι οποίοι για να ανέλθουν στην ιεραρχία πατάνε στην κυριολεξία επί πτωμάτων καταπατώντας κάθε ιδανικό και κάθε αξία για τα οποία υποτίθεται συνδικαλιστήκαν.

Ντροπή και απέχθεια λοιπόν μου φέρνουν όλα αυτά και πραγματικά λυπάμαι που επί 27 χρόνια ελπίζω για δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια στην ταπεινή αυτή θέση του «σκουπιδιάρη».

Χριστίνη Δέση-Λουκά, αρχιτέκτων, μέλος σωματείου μισθωτών τεχνικών
Να απαντήσουμε συλλογικά και οργανωμένα

Την περίοδο του κορωνοϊού οι εργαζόμενοι στα εργοτάξια είδαμε πολλές φορές την υγεία μας να μπαίνει σε κίνδυνο με απουσία ατομικών μέσων προστασίας, απολυμάνσεων, συνωστισμό κλπ. Αυτή η περίοδος αποτέλεσε μια μικρή εικόνα από το μέλλον: επιτήρηση, απαγόρευση συνδικαλιστικής δράσης, περικοπές στους μισθούς μας, απολύσεις. Στη νέα φάση που μπαίνουμε ανοίγεται ένα νέο πεδίο ταξικής αντιπαράθεσης αλλά και δυνατοτήτων για διεκδικήσεις. Στην οικονομική δυσπραγία και τα μειωμένα κέρδη που θα επικαλεστούν τα αφεντικά θα πρέπει να απαντήσουμε συλλογικά κι οργανωμένα! Τόσο καιρό έτρωγαν από τις απλήρωτες υπερωρίες μας και τον μόχθο μας, να μην τους αφήσουμε να μας φορτώσουν και τα σπασμένα της υγειονομικής κρίσης!

Είναι αναγκαίο να οργανωθούμε για να μη δεχθούμε απολύσεις συναδέλφων και μειώσεις στους μισθούς μας. Ειδικά για τους εργαζόμενους στα εργοτάξια πρέπει να τηρηθούν τα μέτρα ασφαλείας για μη συνωστισμό αντίστοιχα με των καταστημάτων και παροχή από την εργοδοσία μέσων ατομικής προστασίας, – ο κίνδυνος δεν έχει περάσει-, αλλά και να προστατευθούν οι συνάδελφοι που ανήκουν σε ευπαθείς ομάδες από το ανθυγιεινό

περιβάλλον ενός εργοταξίου χωρίς να χάνουν τον μισθό τους. Να μη δεχθούμε να βάλουν οι εργοδότες χέρι στα επιδόματά μας για όσους εργαζόμαστε με «μπλοκάκι» ή να εργαζόμαστε κανονικά ενώ είμαστε σε αναστολή όπως είδαμε να ζητούν σε πολλούς από εμάς. Για να βάλουμε ένα φρένο στην εργοδοσία είναι αναγκαίο να οργανωθούμε στους χώρους δουλειάς μας, να στήσουμε επιτροπές εργαζομένων και σωματειακές επιτροπές, να παλέψουμε από κοινού με το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών. Αν κάτι μας έδειξε η καραντίνα είναι ότι μπορούμε να δουλεύουμε με ανθρώπινους ρυθμούς και να απολαμβάνουμε ελεύθερο χρόνο! Μπορούμε να διεκδικήσουμε καλύτερους όρους δουλειάς, αυξήσεις στους μισθούς, λιγότερες ώρες εργασίας.

Εργαζόμενοι στη Swiss Port-SkyServ

Δε θα μοιραστούμε ξανά τις ζημιές τους

Μετά το σοκ των πρώτων ημερών από τις εκατοντάδες απολύσεις που έγιναν στις εταιρείες Swiss Port-SkyServ, συνειδητοποιούμε πλέον ότι το μέλλον μας είναι δυσοίωνο για την επιστροφή στη δική μας «κανονικότητα». Για όλους εμάς που εργαζόμασταν με ανανεωνόμενες συμβάσεις ενός μήνα ή μιας μέρας και βρεθήκαμε άνεργοι, δεν υπήρξε ούτε καν το επίδομα πείνας των 800 ευρώ. Κάτι ανάλογο συμβαίνει στη πλειοψηφία των εταιρειών και των εργαζομένων στο Διεθνή Αερολιμένα Αθηνών με αναστολή συμβάσεων και την εκ περιτροπής εργασία να συνεχίζουν να εφαρμόζονται.

Σε αυτές τις συνθήκες, εμείς οι εργαζόμενοι που καλύπτουμε πάγιες και διαρκείς ανάγκες στα αεροδρόμια όλης της Ελλάδας απαιτούμε τα αυτονόητα, όπως συμβάσεις αορίστου χρόνου, ανθρώπινες και ασφαλείς συνθήκες εργασίας, αύξηση των προσλήψεων και του βασικού μισθού στα 800 ευρώ καθαρά (από 590).

Ξέρουμε βέβαια πως όλα αυτά δεν θα γίνουν από μόνα τους. Είναι αναγκαία όσο ποτέ η συλλογική δράση και ο αγώνας. Η συσπείρωση γύρω από τα σωματεία, η δημιουργία νέων σωματείων και κινημάτων αλλά και η αλλαγή των συσχετισμών στα ήδη υπάρχοντα που λειτουργούν ως «παραμάγαζα» της εργοδοσίας, είναι αναγκαία προϋπόθεση. Γιατί ούτε το κράτος, ούτε οι εργοδότες θα βάλουν το χέρι στη τσέπη χωρίς αγώνες. Δεν είμαστε διατεθειμένοι να μοιραστούμε για άλλη μια φορά τις ζημιές τους, όπως ποτέ δε μοιραστήκαμε και τα κέρδη.

Από την καθαρίστρια μέχρι τον πιλότο... είμαστε όλοι ίσοι και το ίδιο απαραίτητοι! Θα επιστρέψουμε μόνο με τους δικούς μας όρους! Η καρδιά του τουρισμού και της οικονομίας

είμαστε εμείς!

Μαρία, καθαρίστρια εργολαβικού συνεργείου σε νοσοκομείο αναφοράς
Δεν μας έδωσαν ούτε το ειδικό επίδομα

Αυτό που βιώνουμε αυτούς τους μήνες ως εργαζόμενες/οι στην καθαριότητα των νοσοκομείων αναφοράς για τον Covid-19 δεν πληρώνεται. Κι όμως, για την κυβέρνηση, εμείς που εργαζόμαστε καθημερινά μέσα σε τόσους κινδύνους για την υγεία μας, υπό καθεστώς απόλυτης εργασιακής ανασφάλειας, με συμβάσεις που ανανεώνονται ανά μήνα, και με μισθούς 400-500 ευρώ για 7ωρο/6ήμερο, δεν λάβαμε κανένα «ειδικό επίδομα». Κι ας είμαστε πολλές/οι από εμάς πάνω από 10 χρόνια σε αυτήν τη δουλειά, έχοντας περάσει και την εμπειρία άλλων δύσκολων ιών, όπως H1NH, Έμπολα κ.α. Μάλιστα, κάποιοι εργολάβοι δεν μας παρείχαν ούτε τα στοιχειώδη μέσα υγιεινής και ασφάλειας, παρά μόνο μία μάσκα, ενώ τα άλλα υλικά μας τα παρείχαν γιατροί και νοσηλευτές! Σε πολλές εργολαβικές εταιρείες που οι εργαζόμενοι απαίτησαν να λάβουν κάποιο έκτακτο πριμ, η απάντηση ήταν πως «δεν το δικαιούμαστε». Μέσα σε όλα αυτά, μας οφείλεται και ένας μισθός, αφού υπάρχουν καθυστερήσεις. Απαιτούμε σταθερή και μόνιμη εργασία, έκτακτο επίδομα, να πληρωνόμαστε στην ώρα μας, να μπορούμε να διεκδικούμε τα δικαιώματά μας και όχι να φοβόμαστε να μιλήσουμε επειδή θα μας απολύσουν την άλλη μέρα.

Παπατζίκος Δημήτρης, σερβιτόρος, μέλος συνδικάτου επισιτισμού-τουρισμού-ξενοδοχείων Αττικής
Να πληρώσει το τουριστικό κεφάλαιο το «μάρμαρο»

Η φετινή σεζόν δεν θα είναι όπως οι προηγούμενες, καθώς ακόμα δεν ξέρουμε, όχι μόνο πότε αλλά και αν θα ανοίξουν τα μαγαζιά, για πόσο θα δουλέψουμε, με τι μεροκάματο, αν θα εφαρμοστούν, όπου υπάρχουν, οι ΣΣΕ, αν θα πληρούνται όλα τα μέτρα προστασίας της υγείας των εργαζομένων αλλά και του λαού που έχει ανάγκη την αναψυχή και την ψυχαγωγία.

Τι θα συμβεί όμως με τους εποχικά εργαζόμενους που δεν θα πιάσουν δίσκο φέτος; Θα μεριμνήσει η κυβέρνηση για την ασφάλιση και τη ζωή τους ή θα υπάρχει ο φόβος μην αρρωστήσουμε και δεν μπορούμε να πάμε σε ένα νοσοκομείο; Οικογένειες που συντηρούνται από την τουριστική σεζόν πώς θα ζήσουν; Θα πληρώσει επιτέλους το τουριστικό κεφάλαιο το «μάρμαρο» της νέας οικονομικής κρίσης ή θα συνεχιστεί η πολιτική, που δίνει ψίχουλα στους εργαζόμενους και ικανοποιεί απλόχερα κάθε απαίτηση των εργοδοτών;

Δεν τρέφουμε αυταπάτες. Το μεγάλο τουριστικό κεφάλαιο, ανάλγητο και κυνικό, θα εκμεταλλευτεί κάθε μέσο που του παρέχουν κυβέρνηση-ΕΕ, ώστε να τσακίσει όποιο δικαίωμα έχει απομείνει. Γι' αυτό, χρειάζεται οργανωμένος και κοινός αγώνας εργαζομένων και ανέργων, πρωτοβάθμιων αγωνιστικών σωματείων στον κλάδο και συνολικά στο ταξικό εργατικό κίνημα, που θα βάζει μπροστά την υγεία μας και το δικαίωμα μας στη ζωή και την εργασία.

Η καραντίνα μπορεί να τελείωσε, η επίθεση όμως που δεχόμαστε συνεχίζεται. Από πλευράς μας, απαιτείται να δείξουμε πιο μαχητικό πνεύμα, όπως στη φετινή Πρωτομαγιά, να αφήσουμε πίσω την μοναξιά της καραντίνας, να βγούμε ξανά στο «δρόμο της φωτιάς».